

61 דל עוֹבְדַת בּוֹכְבִים מִיְנֵה הָיָה לִיָּה סֶתְמָא - אפילו אם תסלק ממנו
62 מחשבה זו לשם עובדת כוכבים ותחשיבנה כמי שאינה, מכל מקום
63 לא נכתב לשם האשה המתגרשת אלא הוא כגט שנכתב בסתמא,
64 והרי הלכה בידינו שסֶתְמָא בגט פְּסוּל, כמבואר לעיל. אבל קְרָשִׁים,
65 דל חולין מִיְנֵיהוּ הָיָה לִיָּה סֶתְמָא - אם תסלק ממנו את מחשבת
66 החולין נמצא שנשחטו בסתמא, והרי קדשים בִּסְתְמָא בְּשִׁירִים.
67 קושיית רבא על דברי רב מדין טומאת כלי חרס: וְרָמָא מִלְתָּא
68 אַחְרֵיתִי - עוד הקשה רבא קושיא אחרת, מִי אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר
69 רַב, הַטָּאת שֶׁשֶׁחֲטָה לְשֵׁם עֹלָה פְּסוּלָה, שֶׁחֲטָה לְשֵׁם חֹלִין
70 בְּשִׁירָה, אֲלֶמָּא דַּרְק מחשבה לשם זבח אחר שהוא מְמִינָה של
71 החטאת מְחָרִיב בָּהּ ופוסלה, אבל מחשבה לשם חולין דְּלֵא מְמִינָה
72 של החטאת הוא, לֹא מְחָרִיב בָּהּ לפוסלה. וְקָשָׁה, הַתְנַיָּא בברייתא,
73 נאמר בטומאת כלי חרס (ויקרא יא לג) 'תֹּבוּ', ומכאן שדווקא מה
74 שבתוכו נטמא וְלֹא מה שבתוך תֹּבוּ. שאם נמצא שרץ בתנור,
75 ובתוך התנור כלי אחר שפתחו נמצא מחוץ לאויר התנור, אין
76 האוכלים שבתוך הכלי הפנימי מקבלים טומאה מאויר התנור, שכן
77 אינם נמצאים בתוכו של תנור ממש אלא רק בתוך תוכו. ואם הכלי
78 הפנימי הוא של חרס בודאי שאין האוכלים שבתוכו נטמאים, שכן
79 כלי חרס אינו מקבל טומאה מגבו. וְאוּלַם לא זו בלבד, אלא אֶפְּלוּ
80 כְּלֵי שֶׁחֲטָה שמקבל טומאה מגבו, גם הוא מְצִיל על האוכלים שבתוכו
81 מטומאת התנור, מפני שאף הוא עצמו אינו נטמא מהמת התנור. שכן
82 הלכה בידינו, שרק אוכלים ומשקים מקבלים טומאה מאויר כלי חרס
83 ולא כלים. ומאחר שהכלי עצמו טהור, אף האוכלים שבתוכו
84 טהורים.
85 ומכאן קשה על מה שאמר רב 'דלאו מינה לא מחריב בה'. שכן
86 לדבריו, מדוע אין נטמאים האוכלים שבתוך כלי השטף הפנימי. הלא
87 כשם שמחשבת חולין אינה נחשבת כלום לגבי קדשים משום שאינם
88 ממינם, כמו כן אין לו לכלי השטף שאינו ממינו של התנור לחצוץ בין
89 התנור לאוכלים, ולבטל מאוירו את שם תוכו של תנור.
90 וְשִׁנְי - ותירץ רבא, לעולם כל שאינו מינו אינו מחריב בו, אלא שגם
91 כלי שטף נחשב כמין תנור החרס, שכן שיהם כלים הם. וחולין לגבי
92 קדשים אינם כמו כלי שטף לגבי כלי חרס, אלא עָשׂוּ חוֹלִין אֲצֵל
93 קְרָשִׁים בְּמַחֲצֵה אֲצֵל תְּנֹר. שאם היה אויר התנור חלוק לשנים על
94 ידי מחיצה, ובצידה האחד שרץ ובצידה השני אוכלים, אין המחיצה
95 מחלקת את אויר התנור לשני תוכות ואינה חוצצת בין טומאת השרץ
96 לאוכלים, משום שהמחיצה שאינה כלי אינה ממין התנור שהוא כלי,
97 וכל שאינו מינו לא מחריב בו, ולפיכך האוכלים טמאים. נמצא שדין
98 קדשים שזה לדין טומאה, מִּה מְחַצֵּה אֲצֵל תְּנֹר לֹא מְחַצֵּה
99 ו-מועילה) לֵה כְּלָל להפסיק באויר התנור משום שאינה ממינו, אָף
100 חולין אֲצֵל קְרָשִׁים לֹא מְחַצֵּה לִיָּה כְּלָל לעקור את שמם ולפוסלם
101 משום שאינם ממינם.
102 ודין מחיצה בתנור שני במחלוקת תנאים. דִּתְנֵן בכלים (פ"ח מ"א),
103 תְּנֹר של חרס שֶׁחֲצָצְרוּ בְּנִסְרִים אוֹ בִירֵיעוֹת והבדילו לשנים עד
104 למעלה מפיו, וְנִמְצָא שֶׁרֶץ בְּמִקוֹם אֶחָד, הַכֵּל טָמֵא, ואף האוכלים
105 שבצידה השני של המחיצה.
106 וכן בְּנוֹרֵת שֶׁהִיא פְּחוּתָה וּפְקוּקָה בְּקֶשׂ - שניקבה, וסתמו את הנקב
107 בקש, והיא מְשׁוּלְשֶׁלֶת לְאוֹרֵי תְּנֹר ותלויה בתוכו, אם נמצא שֶׁרֶץ
108 בְּתוֹכָהּ, תְּנֹרֵה טָמֵא. ואם נמצא שֶׁרֶץ בְּתֵנּוֹר, הַאֲכֵלִין שֶׁבְּתוֹכָהּ
109 טָמֵאִין. שכן מאחר שניקבה הכוורת בטל ממנה תורת כלי ואינה
110 אלא כמחיצה בעלמא, ומחיצה אינה מועילה להפסיק את אויר
111 התנור לשנים, כמבואר לעיל.
112 וְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר מְטַהֵר את האוכלים הנמצאים מהעבר השני של
113 המחיצה ובתוך הכוורת.
114 ביאור מחלוקת רבי אליעזר וחכמים. אָמַר רַבִּי אֲלִיעֶזֶר לחכמים,
115 הלא קָל וְחֹמֵר הוא מאוהל המת שיש בו מחיצה, שאין המת מטמא
116 את מה שנמצא בצידה השני של המחיצה. ואם הֶצִּיל הַפֶּסֶק
117 המחיצה פְּמַת הַחֹמֵר שֶׁמִּטְמֵא אדם וכלים לשבעה ימים, וכי לֹא
118 תְּצִיל מִפְּנֵי הַטּוּמָא בְּכָלִי חֶרֶם הַקֵּל, שכן אינו מטמא אדם וכלים
119 אלא אוכלים ומשקים בלבד.
120 אָמְרוּ לוֹ חכמים, לֹא קל וחומר הוא זה,

1 שכן שנינו שם, יָתֵר עַל בְּנֵי, כְּתַב אדם גט על מנת לְגַרְשׁ בו את
2 אִשְׁתּוֹ, ואחר כך נִמְלָךְ ולא רצה לגרשה, וּמְצָאוּ בֵּן עִירוֹ וְאָמַר לוֹ,
3 'שָׂמִי כְּשָׂמְךָ, וְשֵׁם אִשְׁתִּי כְּשֵׁם אִשְׁתְּךָ', תָּן לִי את הגט ואגרש בו
4 את אשתך, גט זה פְּסוּל לְגַרְשׁ בו את האשה האחרת, משום שלא
5 נכתב לשמה. וטוברת הגמרא עתה, שמכך שלבסוף נמלך הראשון
6 נראה, שמלכתחילה כתב את הגט על מנת שאם יחזור בו יגרש בו כל
7 מי שירצה, והרי הוא כגט שנכתב בסתמא, ומכל מקום הוא פסול.
8 דוחה הגמרא: דִּילְמָא שְׂאֵנִי הָתָם, משום שלא נכתב הגט בסתמא
9 אלא הוא ממש שלא לשמה, דְּהָרִי אֵינְתִּיק לִיָּה גט זה משאר כל
10 האנשים והנשים שבעולם, ונכתב לְשֵׁם גִּירוּשִׁין דְּהָאִישׁ הָהוּא
11 והאשה ההיא.
12 שוב מוכיחה הגמרא: אֲלֵא מָהָא - מהמשך דברי המשנה הבאים יש
13 להוכיח שסתמא בגט פסול. יָתֵר עַל בְּנֵי, אדם שיש לו שְׁתֵּי נָשִׁים
14 שֶׁשְׂמֹותֵיהֶן שְׁוֹת, אם כְּתַב גט על מנת לְגַרְשׁ בו את הַגְּדוּלָה, לֹא
15 יִגְרַשׁ בו את הַקְּטַנָּה, משום שלא נכתב גט זה לשמה. וסברה הגמרא
16 עתה, שדין גט זה הוא כגט שנכתב בסתמא, ומכל מקום הוא פסול.
17 דוחה הגמרא: דִּילְמָא שְׂאֵנִי הָתָם משום דְּאֵינְתִּיק לִיָּה גט זה משאר
18 הנשים שבעולם וכתב רק לְשֵׁם גִּירוּשִׁין דְּהָאִישׁ גְּדוּלָה, והרי שלא
19 לשמה ממש, ועדיין יתכן שסתמא בגט כשר.
20 שוב מוכיחה הגמרא: אֲלֵא מָהָא - מהמשך דברי המשנה הבאים יש
21 להוכיח שסתמא בגט פסול. יָתֵר עַל בְּנֵי, אם אָמַר הַבַּעַל לְלֵבְלָךְ
22 כְּתוּב לִי גֵט, וְלֵאִיזָה מְנֻשׁוֹתֵי שְׂאֵרְצָה לְבִסּוֹף לגרשה אֲנִי גֵט, בו
23 פְּסוּל גט זה מִלְגַּרְשׁ בו שום אחת מהן. והרי גט זה הוא כגט שנכתב
24 בסתם, ומכל מקום הוא פסול.
25 דוחה הגמרא: דִּילְמָא שְׂאֵנִי הָתָם משום דְּאֵין כְּרִירָה - שאם נעשה
26 מעשה על דבר אחד מתוך כמה דברים, על מנת שיתברר לאחר מכן
27 על איזה מהם הוא חל, אי אפשר לברר את הדבר לאחר מעשה,
28 אלא לעולם הוא נשאר בספק על איזה מהדברים הוא חל. על כן אי
29 אפשר לגרש בגט שנכתב לשם האשה שלבסוף ירצה, ואפילו אם
30 סתמא בגט כשר. שכן מאחר שבשעת כתיבתו לא היה מבורר לשם
31 מי נכתב, הרי זה גרוע מסתמא, שכן שם בשעה שנכתב לא נכתב
32 לשם אשה זו, אלא לשם האחרת.
33 מסיקה הגמרא: אֲלֵא הַמְקוֹר לְכָךְ שסתמא בגט פסול הוא מָהָא
34 ששנינו במשנה בגיטין (כ"ג). סוֹפֵר הַכּוֹתֵב מוֹפְסִי גִטִּין כַּדִּי שִׁדְּיוֹ
35 מזומנים בידו לזמן שיבוא לפניו אדם הצריך לגט לגרש בו את אשתו,
36 צָרִיךְ שִׁנְיָתָה את מְקוֹם שֵׁם הָאִישׁ וּמְקוֹם שֵׁם הָאִשָּׁה וּמְקוֹם הַעֲרִים
37 וּמְקוֹם הַזְּמַן, ולא יכתבם עד שיצוהו הבעל לכתוב גט לאשתו, שכן
38 כל פרטים אלו הם תורף ו-עיקר) הַגֵּט, ועליהם להכתב לשם האיש
39 והאשה המתגרשים בו. וְאָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׂמוּאֵל, אָף צָרִיךְ
40 שִׁנְיָתָה הַסּוֹפֵר את מְקוֹם כְּתִיבַת הַתִּיבוֹת הַרְרִי אֶת מוֹתְרַת לְכָל
41 אָדָם, משום שגם הן מתורף הגט וצריכות להכתב לשם האיש
42 והאשה. ומזה מוכח שהגט צריך להכתב לשם אשה מסוימת, ואם
43 נכתב בסתמא פסול.
44 קושיית רבא מסתירה נוספת שבין קדשים לגט: תַּנּוּ רַבִּי מִלְתָּא
45 אַחְרֵיתִי, מִי אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, הַטָּאת שֶׁשֶׁחֲטָה לְשֵׁם עֹלָה
46 פְּסוּלָה, שכן מבואר במשנתנו חטאת שלא לשמה פסולה. אבל אם
47 שֶׁחֲטָה לְשֵׁם חֹלִין, הרי היא בְּשִׁירָה.
48 וסבר רבא שחידש רב דין זה מסברת עצמו. וביאר בסברתו אֲלֶמָּא
49 ו-ומוכח מדבריו), דַּרְק מחשבה לשם זבח אחר שהוא מְמִינָה של
50 החטאת מְחָרִיב בָּהּ ופוסלה, וכגון חטאת ששחטה לשם עולה
51 ששתיהן הן ממין קדשים. אבל מחשבה לשם חולין דְּלֵא מְמִינָה של
52 החטאת הם, לֹא מְחָרִיב בָּהּ, ואין שמם נתפס על הזבח לעקור ממנו
53 את שמו ולפוסלו.
54 וְרַבִּינְהוּ הֵלָא שנינו במשנה בגיטין (כ"ד). 'כֵּל הַגֵּט שֶׁנִּכְתַּב שְׂלָא לְשֵׁם
55 אִשָּׁה פְּסוּל', ומשמע שכל שלא נכתב לשם אשה זו אלא לשם איזו
56 אשה שהיא, וְאֶפְּלוּ אם נכתב לְשֵׁם עוֹבְדַת בּוֹכְבִים נְמִי פְּסוּל הוא.
57 הרי לנו כי אף מחשבה לשם נכרית שאינה בת גירושין ואינה ממינה
58 של האשה המתגרשת פוסלת אותו, ולא כדברי רב שאמר 'דלאו
59 מינה לא מחריב בה'.
60 וְשִׁנְי - ותירץ רבא, אכן כל דבר שאינו מינו לא מחריב בו, אלא, גַּם

ללמד שכלי שטף שבתוך התנור מציל ומחיצה אינה מצלת, סוברים
 שהַקֵּנָה אוכלים שגיבלם בטיט לא צְרִיכֵי קָרָא ללמדנו שהם טמאים,
 שכן הדבר פשוט מסברא, ונמצא 'תוכו' מיותר כדי ללמד על כלי
 שטף שהוא מציל.
 סתירת דברי רב בדין שינוי קודש ושינוי בעלים בחטאת. רב יוסף פר
 אמי רמי מדין שינוי קודש אדין שינוי בעלים, ומשני מי אמר רב
 חטאת ששחטה לשם חטאת אחרת, וכגון שהקדישה על מנת לכפר
 בה על חטא אכילת חלב בשוגג, ושחטה לשם כפרת חטא אכילת דם,
 הרי היא פְּשִׁיחָה, אבל אם שחטה לשם עֹלָה פְּסוּלָה. אֲלָמָּא שרק
 מחשבה לשם קרבן אחר דְּלֹא מִינָהּ, כגון עולה, מְחַרְיֵב בְּהַ חטאת
 לבטל ממנה את שמה ולפוסלה. אבל מחשבה לשם קרבן דְּהוּא
 מִינָהּ, כגון לשם חטאת אחרת, לא מְחַרְיֵב בְּהַ. וְקָשָׁה, הָאֵמֵר רב
 לגבי שינוי בעלים, חטאת ששחטה שלא לשם שיתכפר בעליה,
 אלא שתכפר על מִי שהוא אחר שְׂמַחֲוֵיב חטאת, הרי היא פְּסוּלָה
 משום שינוי בעלים. אבל אם שחטה על מנת שתכפר על מִי שְׂמַחֲוֵיב
 עֹלָה, הרי היא בְּשָׂרָה, ואינה נפסלת משום שינוי בעלים. אֲלָמָּא
 דווקא מחשבה לשם אדם אחר דְּהוּא בְּרַ מִינָהּ של הבעלים ומחויב
 חטאת כמותו מְחַרְיֵב בְּהַ בחטאת, אבל לשם אדם דְּלֹא בר מִינָהּ
 ואינו מחויב חטאת כמותו לא מְחַרְיֵב בְּהַ. נמצא שסברת רב לגבי
 חטאת שנשחטה בשינוי קודש הפוכה מסברתו לגבי שינוי בעלים.
 ומְשַׁנֵּי, הָתָם בשינוי קודש. מקור הפסול הוא ממה ש'וְשָׂחַט אֹתָהּ
 לְחַטָּאת' אֵמֵר רַחֲמָנָא – אמרה התורה, וְעַל כֵּן אָף אִם שחטה לשם
 חטא אחר חֲרֵי חַטָּאת לְשֵׁם חַטָּאת נִשְׁחַטָּה. אבל הֵכָא בשינוי בעלים,
 מקור הפסול הוא ממה ש'וּבְכַפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן מִחַטָּאתו' בְּתֵיב בפרשת
 חטאת (ויקרא ד כו), ודרשו 'עָלָיו' וְלֹא עַל חֲבִירוֹ. ומשמעות דרשה זו
 היא רק בשוחט לשם חֲבִירוֹ שהוא דוֹמֵינָא דִּידֵיהּ בכך שְׂחָה מְחַוֵּיב
 בְּפָרָה של חטאת בְּמִוְתָהּ, אבל לשם מי שאינו מחויב כפרה כמותו
 אינו בכלל חבירו הדומה לו, ואין המחשבה לשמו פוסלת את חטאתו.
 קושיא על דברי רב האמורים בשינוי בעלים, מדין הבריייתא לעיל
 בטומאת כלי חרס. רב חֲבִיבָא רְמִי מדין שינוי בעלים אדין תוֹךְ
 תוֹכוֹ של כלי חרס, ומְשַׁנֵּי, ומִי 'אֵמֵר רב' חטאת ששחטה על
 מִי שְׂמַחֲוֵיב [חטאת פְּסוּלָה, עַל מִי שְׂמַחֲוֵיב] עֹלָה בְּשָׂרָה'.
 אֲלָמָּא דְּרַק מִינָהּ מְחַרְיֵב בְּהַ, אבל לֹא מִינָהּ לא מְחַרְיֵב בְּהַ.
 וְהִתְנַיָּא בבריייתא, ממה שנאמר בתנור חרס (ויקרא יא א) 'כֹּל אֲשֶׁר
 בְּתוֹכוֹ יִטְמָא' משמע, 'תוֹכוֹ' וְלֹא תוֹךְ תוֹכוֹ, ואם יש בתוך התנור
 כלי אחר, אֲפִילוֹ אם הוא כְּלֵי שְׂטָף (כלי מתכת או עץ) הרי הוא
 מְצִיל על האוכלים שבתוכו מטומאת התנור, משום שאינם בתוך
 התנור אלא בתוך תוכו. הרי לנו כי אף שכלי שטף אינו כלי חרס כמין
 התנור, מכל מקום הוא חוצץ בין התנור לאוכלים ומבטל מאוירו את
 שם תוכו של התנור, ולא כדברי רב שאמר 'לאו מינה לא מחריב בה'.
 ומְשַׁנֵּי, אכן מצד הסברא אין לו לכלי שטף להציל מפני טומאת
 התנור לפי שאינו מינה, אלא גזירת הכתוב היא שיציל. שכן שְׂחַטָּה
 'תוֹכוֹ' בְּתֵיבֵי בטומאת שרצים, (תוכו) 'תוֹךְ', 'תוֹכוֹ', 'תוֹכוֹ'.
 שנאמר (ויקרא יא א) 'אֲשֶׁר יַפֵּל מֵהֶם אֶל תוֹכוֹ, כֹּל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא'.
 ומכאן יש ללמוד ארבעה דינים, שנים משתי פעמים 'תוכו' שנאמרו
 בכתוב זה, ועוד שנים מיתור הוי"ו שבכל אחד מהם, שכן לגופו של
 מקרא היה די לו לכתוב 'תוך' ולא 'תוכו'.
 לפיכך נדרש תוֹךְ (כתוב אחד) לְגוֹפִיָּה – לגוף הדין של כלי חרס,
 שהוא מטמא מאוירו.
 וְחָד (כתוב אחד) נדרש לְגוֹיָה שְׂחָה. שנאמר 'תוכו' בטומאת הכלי
 על ידי השרץ ונאמר 'תוכו' בטומאת האוכלים על ידי הכלי, כשם
 שהכלי מטמא את האוכלים מאוירו אף בלא נגיעה בהם, כמו כן אף
 נטמא מאוירו על ידי השרץ גם בלא נגיעה בו.
 וְחָד (כתוב אחד) בא ללמד, 'תוכו' שֶׁל זֶה וְלֹא תוֹכוֹ שֶׁל אַחֵר,
 שדווקא כלי חרס נטמא ומטמא מאוירו, אבל כלי שטף אינו נטמא
 ומטמא מאוירו, אלא רק על ידי נגיעה בדפנותיו.
 וְאֵיךְ (הכתוב הרביעי) מלמדנו, שדווקא מה שב'תוכו' נטמא וְלֹא
 מה שבתוך תוכו, וְאֲפִילוֹ כְּלֵי שְׂטָף שאינו ממינו של התנור מְצִיל
 על האוכלים שבתוכו.

שהרי אם הַצִּיל המחיצה באוהל המת אף על גב שהוא חָמוּר, שְׂכָן
 חֲלוּקָה בַּאֲוָהָלִין – שכן דרך בני אדם לחלוק אוהל במחיצות, ועל
 כן כל מה שמעבר למחיצה נחשב לאוהל אחר, ואינו נטמא מחמת
 המת שבצידה האחר, וכי תַצִּיל מחיצה בְּכֵלֵי חֲרָשׁ חֲקַל בכך שְׂאִין
 חֲלוּקִין בַּאֲוָהָלִין – שהרי אין דרך לחלוק את הכלים במחיצות, ואין
 האויר שבעבר השני של המחיצה נחשב כתוך בפני עצמו, אלא הוא
 תוכו של אותו הכלי שנטמא בשרץ. לפיכך אין המחיצה מצלת על
 האוכלים מפני טומאת התנור.
 חזרת הגמרא להקשות על מימרת רב לעיל, שחטאת שנשחטה לשם
 חולין כשירה. מקשה הגמרא: הֲתֵינַח – דברי רב אמנם עולים יפה
 לְשִׁיתָ רַבְּנָן הסוברים שרק כלי מציל מאויר התנור ולא מחיצה,
 משום שהמחיצה אינה כלי ואינו ממינו של כלי החרס, ועל כן אינה
 מצילה מפניו. אך לְרַבֵּי אֱלִיעֶזֶר הסובר שגם מחיצה מצילה מפני
 טומאת הכלי, מֵאִי אֵיכָּא לְמִימְרֵהּ, הלא מוכח מדבריו שגם מה שאינו
 מינו מחריב בו.
 מתרצת הגמרא: רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר קָל וְחוּמְרֵהּ קָאָמֵר, שאם מצילה מחיצה
 במת החמור כל שכן שיש לה להציל בכלי חרס, ורק משום קל חומר
 זה הוא מטרה, אבל בקדשים אף הוא מודה שכל שאינו מינו לא
 מחריב בו.
 מקשה הגמרא: אִי הֵבֵי, הָתָם נְמִי לִימָא קָל וְחוּמְרֵהּ – אם כן אף
 בחטאת שנשחטה לשם חולין יש לפסול מקל חומר. שהרי אם
 קְדָשִׁים אחרים מְחַלְלִין קְדָשִׁים שנשחטו לשמם, חולין לא כֹּל שְׂכָן
 שיש להם לחלל קדשים שנשחטו לשמם.
 מסיקה הגמרא: אֲלָא טַעֲמָא דְּרַבֵּי אינו מסברת עצמו, אלא מגזירת
 הכתוב, כְּדִבְרֵי רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר. דְּאֵמֵר רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר, מֵאִי טַעֲמָא דְּרַבֵּי,
 שנאמר (ויקרא כב ט) 'וְלֹא יַחֲלִלוּ אֶת קְדָשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֵת אֲשֶׁר
 יְרִימוּ לָהֶם', ומכאן שדווקא קְדָשִׁים מְחַלְלִין קְדָשִׁים, וְאוֹלָם אִין
 חולין מְחַלְלִין קְדָשִׁים. שכן משמעות 'ולא יחללו' היא, ששם
 מחשבה לשם דבר אחר אינה מחללת קדשים, מלבד מחשבה לשם
 קדשים אחרים.
 שוב מקשה הגמרא: אֲלָמָּא – הרי מוכח מדין זה, דְּאֵתָא קָרָא
 וְאִפְקִיָּה (ומציא) מידי חֲקַל וְחוּמְרֵהּ. שהרי מצד חֲקַל חומר יש
 להם לחולין לחלל קדשים, ובאה הדרשה האמורה ומכשירה קדשים
 שנשחטו לשם חולין. ואם כן שוב יקשה משיטת רבי אליעזר במחיצת
 תנור, הֵכָא נְמִי בכלי חרס לִיתֵי (יבוא) 'תוכו' לְפִקְיָה (ויוציא)
 מְקַל וְחוּמְרֵהּ. שאף שיש ללמוד בקל וחומר מאוהל המת שמחיצה
 מצלת מפני הטומאה, מכל מקום יבוא 'תוכו' וילמד שכל האוכלים
 שבתוך התנור נטמאים, ואפילו אם הם מעבר למחיצה. שהרי מבואר
 בהמשך הסוגיא, שהו"ו המיותרת בתיבת 'תוכו' נכתבה כדי לדרוש
 ממנה 'תוכו' ולא תוך תוכו, שדווקא מה שבתוך התנור נטמא, ולא
 מה שבתוך כלי הנמצא בתוך התנור. ואם אין מחיצה בעלמא מצילה
 מפני הטומאה, הלא אין צורך בדרשה האמורה. שכן אם מחיצה
 מצלת על האוכלים שבעבר השני אפילו שהם נחשבים כמציזים
 בתוך התנור, כל שכן אוכלים שבתוך הכלי הפנימי ונחשבים כמציזים
 בתוך תוכו של התנור ולא בתוכו, שהכלי מציל עליהם מפני
 הטומאה.
 מתרצת הגמרא: אכן לדעת רבי אליעזר לא בא 'תוכו' כדי לטהר
 אוכלים שבכלי הפנימי, אלא הָאִי 'תוכו' מִיִּפְעֵי לִיהּ (צָרַךְ)
 לְאוֹרְלִין שְׂגִיבִין (שכיסה אותם) בְּמִטָּי עד שאין טומאה יכולה
 לגעת בהם, וְהַכְּנִיחֵן לְאוּרֵי תַנּוּר טַמָּא, שהם טמאים. שכן לולא
 דרשת 'תוכו' ולא תוך תוכו' סְלָקָא דְּעִתְקָא אֲמִינָא – היינו מעלים על
 דעתנו לומר, הֲוֵאלִי ואוכלים אלו כְּנִייעָה לא מְפָמָא (נפיקים),
 משום שאין הטומאה נוגעת בהם אלא בטיט המכסה אותם, לפיכך
 בְּאוּרֵיהּ של הכלי הטמא נְמִי לא מְפָמָו (גם כן לא יטמאו). קָא
 מְשַׁמַּע לָן הדרשה האמורה, שרק תוך תוכו של תנור התמעט
 מטומאה, אבל אוכלים אלו שאפילו בעודם מכוסים בטיט עדיין הם
 נמצאים בתוך התנור ולא בתוך תוכו, הרי הם טמאים.
 מפרשת הגמרא את שיטת חכמים: וְרַבְּנָן הסוברים שמחיצה אינה
 מצילה בכלי חרס, ולשיטתם נצרכת דרשת 'תוכו' ולא תוך תוכו'